

По сему видя въ семь событій пути неисповѣдимыхъ судебъ промысла, мы, по примѣру нашихъ прѣдковъ Славянъ, выходимъ съ хлѣбомъ и солью въ срѣтеніе Христолюбивому и Побѣдоносному войнству нашего Великодушнаго Избавителя.

Грядите, грядите убо давножданнѣя дорогіа гости, приступите смѣлою стопою къ нашему городу; его населеніе, изнуренное тяжкими страданіями, съ слезами на глазахъ ждетъ Васъ съ распростертыми объятіями. Утѣшите его своимъ присутствіемъ. Вилечите его свѣжіа и димящіяся еще ранѣ цѣлительнымъ бальзамомъ разумной свободы и правосудія, да воспрянувъ отъ глубокаго увѣія, въ избыткъ сердечной радости взываютьъ: Да здравствуетъ Императоръ Всероссійскій Александръ II! Да здравствуетъ Его Императорское Высочество Николай Николаевичъ! Да здравствуютъ всѣ храбрые полководцы и все христолюбивое и побѣдоносное войнство! Да сопутствуетъ имъ сила Всевышняго для скорого окончанія прѣдпринятаго избавленія христіанскихъ народовъ всего Балканскаго полуострова! Урра!*)

*) Тази рѣчь прѣпечатвамъ съ незначителни правописни поправки отъ Сѣвѣрменни книжки за прочитаніе на сѣкиго, книжка седма. Лиляка. Издава Ил. Р. Блѣсковъ. Варна 1884 стр. 30—31. Рѣчьта е придружена отъ слѣдната анонимна бѣлѣжка: „Горнѣта рѣчь, самъ, когато бѣхъ въ Сливенъ прѣвъ 1878 г., изслушахъ отъ устата на сѣшия г. Чинтуловъ, и прѣписахъ буквално. Г-нъ Чинтуловъ неможа да ми я ладе въ прѣписъ, защото горкия на старини бѣ останалъ безъ очи. Той бѣ слѣвъ... Жаль ми е, че при всичкото ми разпитване, отъ тогава насетнѣ и писане писма въ Сливенъ неможахъ да науча точно името на храбрія прѣдводителъ на руската войска, прѣдъ когото слѣпия старецъ е казалъ рѣчьта. Зналъ имената: майоръ Кардашевски, полковникъ Баклиновъ и генералъ Безаевъ, по кой отъ тии е билъ прѣдводителъ, кой прѣвъ е стѣпилъ въ Сливенъ, прѣдъ кого е казана напечатанатъ тукъ рѣчь неаяна; само това аяна, че прѣдводителътъ се просъзляилъ като изслушалъ рѣчьта“ (31—32).